NEDTYSTAD SANNING Finlands utrikesministerium bör skickas på en grundkurs i historia. 61 år efter krigsslutet har Finland ännu inte medgivit den nära militära alliansen med Nazityskland, skriver historikern **Henrik Arnstad**, vars bok om andra världskriget häftigt kritiserats av den finske statssekreteraren Pertti Torstila.

Finskt koncentrationsläger i Petrozavodsk – eller Äänislinna, som den finska ockupationsmakten döpte om staden till 1941. Bilden är tagen vid den allierade befrielsen av staden 1944 och visar ryska civila som tillfångatagits i "etnisk rensning".

Finland ljuger om nazismen

Finland var den enda demokrati i världen som frivilligt allierade sig med Nazityskland. Ett faktum som borde tillhöra allmänbildningen i Finland.

Men i den finska offentligheten är det en nedtystad sanning. Detta har jag personligen fått erfara efter det att min bok "Spelaren Christian Günther" publicerats på Wahlström & Widstrands förlag tidigare i år. Boken går igenom den svenska utrikespolitiken 1939–45 utifrån utrikesminister Günthers horisont.

Finlands utrikesministerium – och därmed den finska regeringen – kritiserar nu officiellt boken, vilket måste vara extremt ovanligt.

I ett tal av statssekreterare Pertti Torstila på Krigsvetenskapsakademien i Stockholm den 13 november säger han att "den nyligen utkomna boken Spelaren Christian Günther av Henrik Arnstad" är "ett sorgligt bevis på brist på historiskt perspektiv".

Något sakfel kan inte Torstila peka på. I stället benas argumentationen upp i två linjer, som utmärkande nog motsäger sig själva och varandra:

1. Finlands allians med Nazityskland var ingen allians.
2. Finland hade inget annat val.

Torstila framhåller i sitt tal att "Finland stred som medkrigförande med Tyskland, men hade inget alliansavtal med landet".

Lite senare ursäktas den finska striden för en nazitysk seger poetiskt med att "ibland står en nation inför stunder då man måste våga dansa vals med djävulen själv".

Inget av detta är sanning.

Henrik Arnstads bok om den svenske utrikesministern Christian Günther har fått översvallande god kritik.

Pertti Torstila, statssekreterare vid Finlands utrikesministerium och till i våras Finlands ambassadör i Stockholm.

Ordleken om "medkrigförande" kontra "allierad" stammar från krigspropagandan år 1941. Begreppet "medkrigförande" saknar folkrättslig definition. Både samtiden och historievetenskapen konstaterar att idén om ett finskt separatkrig är en lögn.

Finland utsattes heller aldrig för något tvång, vilket Torstila påstår.

Landets ledning var i stället entusiastisk över att tillsammans med nazismen få "avgöra Nordens öde för kanske tusen år framåt", som den blivande finske utrikesministern Henrik Ramsay säger.

Torstilas fantasier är vad historievetenskapen kallar för ett kontrafaktiskt resonemang.

Professorn i historia David Kirby är den senaste i raden av hundratals historiker som redogör för händelseförloppet våren 1941, då Finland börjar "dansa vals" med Den Stora Ondskan:

"Finländarna inbjöds [av tyskarna] 20 maj för att diskutera koordination av militära åtgärder gentemot en sovjetisk aggression. Finländarna fick fem dagar senare veta att Tyskland förberedde ett anfallskrig. [...] I fortsatta diskussioner 3–6 juni i Helsingfors utarbetades detaljerna för militärt samarbete."

Finlands syfte var delvis att återta förlorade områden efter Vinterkriget (försvaret mot Sovjetunionens anfall 1939–40). Detta hade gått att rättfärdiga i samtiden. Men Finland ville mer. Redan våren 1940 – ett år före alliansen med Nazityskland – beordrar den finske presidenten Risto Ryti framställandet av ett geografiskt-historiskt verk, kallat Finlands Lebensraum.

Ett Storfinland (Suur-Suomi) ska skapas. Detta "lebensraum" konkretiseras under anfallskriget i ett rasligt "rent" Fjärrkarelen, ett område som aldrig någonsin tillhört Finland.

Professor Kirby skriver att Finland bedrev en politik "som bara kan beskrivas som etnisk rensning".

Finska utrikesministeriet nämner inte dessa krigsförbrytelser. Cirka 24 000 civila ryssar placerade i finska koncentrationsläger, varav 3 000 mördades genom ihjälsvältning.

Många av dem var barn.

Pertti Torstila försöker hävda att Sverige borde vara tacksamt för Finlands krig mot de allierade 1941–44. "Att den finska fronten, sommaren 1944, höll var en nödvändig förutsättning för Sveriges egen säkerhetspolitiska linje", påstår Torstila. Finlands krig var ett preventivt anfall, inför ett ständigt aggressivt Sovjetunionen.

Detta är en efterhandskonstruktion.

Våren 1941 var Finland övertygat om en snabb nazitysk seger "två veckor efter inmarschen ... det är ej tvivel om, att Finland kan bära det äventyret", sade generalen Paavo Talvela.

Och ännu värre: Det var Finlands ledning som genom sitt opportunistiska och kriminella anfallskrig skapade säkerhetspolitiska risker för Sverige. Dömda finska krigsförbrytare som president Risto Ryti bär hela ansvaret.

Som humanist betackar jag mig för påståendet att en kamp för Nazityskland var något positivt för Sverige och demokratin.

Hela det finska utrikesministeriet bör skickas på en grundkurs i historia.

HENRIK ARNSTAD
författare

Fotnot: Läs hela Torstilas tal och författarens kommentarer på: www.christiangunther.se/blogg

Brännpunkt i morgon: Professor Lars Calmfors svarar förre finansmarknadsminister Sven Erik Österberg och TCO om sambandet mellan sänkt a-kassa och fler jobb.

SvD.se
Diskutera artikeln
• **svd.se/brannpunkt**

Debattguide

HD

Förlegad tanke med enigt LO

Situationen där 15 olika LO-förbund ska ena sig och oavsett storlek ska ha samma röststyrka, är förlegad.

Fackförbunden blir större och större genom sammanslagningar, vilket i sin tur ökar risken för en vidgad klyfta mellan medlemmar och ledare.

Det är för mycket begärt att facken ska se de olika utvecklingstrenderna som något positivt. De innehåller dessutom inte bara möjligheter utan även stora risker för medlemmarna.

Men allt detta gör inte anpassningen mindre nödvändig. Solidaritet kan inte pressas fram.

HELSINGBORGS DAGBLAD
ledare (borg)
28 november 2006

ARBETAREN

Se upp för fler ronder

Vad vi ser nu är bara början på de hårdnande klassmotsättningarna. Regeringen blir allt tydligare i sin klasspolitik – men det blir också motståndet.

Första ronden må vara över i och med a-kasseslakten, men det kommer fler. Var säker på det.

ARBETAREN
ledare (synd)
28 november 2006

AFTONBLADET

Inget påhitt av satiriker

Hela idén har en doft av sovjetisk traktorfabrik. Återskenet från Arbetets hjältar är omisskännligt. Någon medalj tänker moderaterna dock inte dela ut.

Priset för den praktarbetare som till sist finner den moderata juryns gillande är en lunch med arbetsmarknadsministern, på riksdagen till på köpet! Sven Otto Littorin, ständigt lika Rotarytrevlig, är säkert ett utmärkt lunchsällskap.

Ingen politisk satiriker skulle ha hittat på en så osannolik historia.

INGVAR PERSSON
ledarkolumn (s)
Aftonbladet 28/11